

3 Actie

Maastrichtse coassistenten willen vergoeding voor stage

10 Win €600

Geef je op voor verkiezing studentenhuis van het jaar

6 Dinner!!

Professor: "What if your potential fraternity member doesn't drink?"

8-9 New Lumière

Six screens, restaurant, bar in monumental boilerhouse

observant|6

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 6 oktober 2016

FOKKE & SUKKE

BELLEN HUN VADER TIJDENS DE GROENTIJD

nl

Maastrichtse gedragscode bij ontgroening lijkt te werken

Opnieuw ligt het ontgroenen van nieuwe studenten onder vuur, na incidenten in Groningen en Amsterdam. Vanuit Maastricht klinken weinig onvertogen geluiden; de verenigingen beweren dat ze de Gedragscode Introductietijd keurig naleven. Rector Rianne Letschert houdt de vinger aan de pols: "Ik wil het weten als er iets misgaat. Daar moet je niet geheimzinnig over doen. Anders vertel ik straks aan mijn collega's in het land dat er bij ons niets gebeurt, terwijl het misschien wel zo is."

Het laatste nieuws over de ontgroeningspraktijken in Groningen: de student die een hersenondeem opliep zou het slachtoffer zijn geworden van een persoonlijke vete, zo melden noordelijke media. Het Vindicatlid dat het nodig vond om op het hoofd van deze 'feut' te gaan staan had kennelijk nog een rekening met hem te vereffenen. Erg genoeg, maar opvallender nog is dat de omstanders, ouderejaars studenten, niet ingrepen. Die waren te dronken, zo luiden de berichten.

Zou dat laatste ook in Maastricht kunnen gebeuren? Dat een ontgroener stevig over de schreef gaat en de rest beschonken toekijkt?

Nee, niet als de vier grote studentenverenigingen zich netjes houden aan de gedragscode die

ze hebben ondertekend. Daarmee hebben ze zich namelijk verbonden aan een "restrictief alcoholgebruik" tijdens de groentijd, niet alleen voor de nieuwelingen maar voor alle verenigingsleden. Nu hebben studenten en hun verenigingen nogal een reputatie op te houden als het om alcohol gaat, dus de vraag is of het ook zo uitpakt. Bij Tragos in ieder geval niet, meldt een 'feut' die daar de ontgroening heeft meegemaakt en die uitdrukkelijk anoniem wil blijven: "Wij kregen alleen water, maar de ouderejaars waren vaak genoeg behoorlijk dronken."

In Maastricht is in 2009 een Gedragscode Introductietijd ingevoerd en daarna gestaag geactualiseerd. Het gaat om een officieel UM-document dat jaarlijks ondertekend wordt door de voorzitters van de vier grote verenigingen: Koko, Saurus, Tragos en Circumflex. De onafhankelijke dispuuten staan niet in dat rijtje, hoewel ook daar ontgroend wordt, zij het niet overal in dezelfde mate. Die afzijdigheid, dat gaat veranderen, zegt de directeur van het studentenservicecentrum (SSC), Pascal Breuls. "En niet op basis van vrijwilligheid", voegt rector magnificus Rianne Letschert daaraan toe. Het gaat om de dispuuten die aangesloten zijn (een kleine 30) bij de koepelorganisatie 'Onafhankelijk Maastricht'.

WB

Lees verder op pagina 11

Tragos schrapt geheimhoudingsverklaring

Studentenvereniging Tragos schrapt de geheimhoudingsverklaring die aspirant-leden moesten tekenen bij het begin van de ontgroeningsperiode. Aldus een speciale 'persverklaring' naar aanleiding van vragen van *Observant*, vlak voor het ter perse gaan van dit nummer. De geheimhoudingsverklaring is in strijd met de mede door Tragos ondertekende 'Gedragscode Introductietijd'.

eng

Psychology in the lead, Medicine at the bottom again

In the latest Elsevier ranking, the best and the worst bachelor's programmes in Maastricht are exactly the same as last year: University College and Psychology come out as best in the country and Medicine as one of the worst, just like Biomedical Sciences. The best UM master's in the country are: Psychology, Media Studies and Fiscal Economics.

Just like last year, UM students regarded five Maastricht bachelor's programmes as the crème de la crème in the Netherlands: Psychology (out of 10), Fiscal Law (out of 5), European Studies (out of 2) and European Law School (out of 2). Again, University College takes the lead with flying colours, with a score of 82 - followed closely by the College in Venlo in second place. Many students were also satisfied with the two science bachelor's programmes of Knowledge Engineering and, to a slightly lesser degree, the Maastricht Science Programme, both of which are the only ones in their category in the Netherlands. Economics and Business Administration was third out of a total of ten.

Medicine (in 6th place out of 8) and Biomedical Sciences (in 6th place out of 7), which have been revising the programme for years, still find themselves in the bottom ranks. Where professor Mirjam Oude Egbrink, scientific director, saw the first signs of change in the fields of testing and organisation/communication last year, these are now the very the parts that students criticise. At Biomedical Sciences it appears that all areas are below average except for the facilities.

It is in this area that several Maastricht programmes do well. This is remarkable because in the past there used to be many complaints about

workspaces and printers. Psychology students have much praise for their facilities too, but also for teaching and lecturers. In fact, nowhere is the study of Psychology rated as high as in Maastricht.

Among the Maastricht master's programmes, there are also a few that take first place: Psychology (out of 9), Media Studies (out of 6), Fiscal Economics (out of 5), Dutch Law (out of 4) and European Studies (out of 4). Psychology clearly separates itself from the rest; the Maastricht programme scores considerably higher in almost all areas than its sister programmes. The master's of Management of Learning (SBE) is the only one of its kind, but invariably receives a high score (80), which means that 80 per cent of the students are satisfied or very satisfied.

The opposite is true in the case of the master's of Arts and Cultural Sciences, which - with a score of 47 - comes last of all nine programmes. What is the problem here? That is not yet clear, says Jan de Roder, director of studies for two of the three programmes that constitute the master's of Art and Social Sciences. "We take the results very seriously and will study them thoroughly, also to see if the yellow cards [that were issued to the faculty a few years ago] have anything to do with it."

The master's of Medicine is not up to scratch either, ending up in seventh place out of eight. The set-up of the programme is valued greatly, but the lecturers, testing and organisation/communication are well below expectations. Matters are even worse at Movement Sciences; the facilities may be excellent according to the students, the rest is pitiful. The lecturers were given a score of 17.

"Firstly, some lecturers have been ill for long peri-

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Ik heb het karakter van mijn vader, we zijn allebei eigenheimers. We trekken ons eigen plan”

Naam: Stephan Hoek (geboren in Geldrop, 49) * **In het dagelijks leven:** bestuurlijk woordvoerder UM (a.i.), eigenaar Hoek Communicatie, partner Blue Note Communicatie, voorzitter netwerk van communicatie professionals CC-03 * **Woonplaats:** Helmond * **Burgerlijke staat:** latrelatie met Femke, stiefdochter Joy (21), zoon Yannick (19), dochter Emma (15).

Foto: Loraine Bodewes

Ik was liever voetbaltrainer geworden. Ik vind trainen leuk, of het nu gaat om voetbal, hockey of omgaan met de media. Samen een dag lang in een hok zitten of op het veld staan en dan vaardigheden oefenen. Zelf was en ben ik heel sportief, maar heb nooit de top bereikt. Ik heb CIOS gedaan, had als hoofdvak judo, en bijvakken kanovaren en langlaufen. Ik deed ook aan boksen. Mooie sport, dat boksen, je traint je hele lichaam, het is fysiek en technisch zwaar. Ja, ik heb klappen op mijn hoofd gehad, op een bepaald moment krijg je meer blessures, toen ben ik ermee gestopt. Nu fiets ik. Voor de lol met een clubje, al is er wel een serieuze ondertoon want je probeert elkaar op zondagochtend toch verrot te rijden.

Hockey is ook leuk. Daar heb ik een traumaatje bij opgelopen. Mijn dochter Emma werd twee jaar geleden uitgekozen voor de hockeyselectie van Zuid-Nederland. Dan groei je als vader twee meter: uit die duizenden meisjes kiezen ze jouw kind. Een jaar lang reed ik haar iedere maandagavond naar de bondstraining in Den Bosch. En toen zei ze vorig jaar: ik stop ermee. Ze had er geen plezier meer in. Dat was even slikken, ik zag haar al in het Nederlands elftal spelen.

Ik houd wel van een bestuurlijke crisis. Ik houd van een crisis, dat wel. Voor mij zijn dat professioneel de krenten in de pap, ik moet dan snel schakelen, analyseren, en onder druk werken. Een rustig voortkabbellend werkend leven is niets voor mij. Het zal mijn karakter wel zijn: ik ben onrustig (vooral in mijn hoofd), nieuwsgierig en altijd op zoek naar nieuwe dingen. Ik wil me continu verbeteren. Een vaste baan kan wel, als er maar veel afwisseling in zit, zowel qua taken als inzet van vaardigheden.

Ik hecht aan mijn roots. Mijn moeder is geboren in Indonesië, mijn opa was KNIL-militair. Ik volg met belangstelling het nieuws over de oorlogsmisdaden gepleegd door Nederlanders tijdens de politieke acties in Nederlands-Indië. Ook omdat mijn zoon er

vorig jaar een werkstuk over schreef. Ik schrik van zo'n rapport. Mijn twee oudere zussen en broer zeggen dat ik de oogappel van mijn moeder ben. Ze zou veel minder kritisch ten opzichte van mij zijn, ze gaat anders met mij om, zeggen ze. Zelf voel ik me een kind van beide ouders. Ik heb het uiterlijk van mijn moeder en het karakter van mijn vader, ook een ondernemer. Hij had winkels in tweedehands design – kleding en interieur – en antiek in Eindhoven en Leiden. We zijn allebei individualistisch, allebei eigenheimers. We trekken ons eigen plan.

Als je vriendin één ding aan je mocht veranderen dan ... [Lacht] zou ze willen dat ik haar eerder en meer bij beslissingen en dingen die ik doe, betrek. Mijn eerste impuls is altijd: ik regel het zelf. Ik probeer dat te veranderen, maar de natuur is soms nog sterker.

Wat is het ergste dat je ooit is overkomen? [Het blijft een tijd stil] Ik vind dingen niet snel erg. Veel zaken horen bij het leven, zoals oud worden en dan sterven. Wat ik heel erg vond was de dood van een neefje. Hij stierf vorig jaar plotseling in zijn slaap. Hij was pas veertien, zou met vrienden carnaval gaan vieren. Hartfalen denken ze. Ik vind dat vreselijk voor zijn ouders, maar ook voor mijn zoon en dochter die veel met hem optrokken.

Blokfluit of piano? [Grinnikt] Denk meteen aan zus. Die zat vroeger op blokfluitles en liep continu te fluiten door het huis. Daar werd ik helemaal gestoord van. Voor pianisten heb ik bewondering, het is verrekte knap, die oog-hand coördinatie en dan ook nog de voeten gebruiken. Ik ben fan van de Cat Stevens uit de jaren zeventig, die speelde ook piano.

Mijn paard heet Black Beauty. [Grinnikt weer] Het paard van mijn vriendin heet Spam. Ik mag er wel eens op zitten als hij moet uitrijden. Ik wil het graag leren, maar het moet dan meteen fanatiek. Niet een keer in de week een half uur, maar binnen een

paar weken goed kunnen rijden. Die tijd komt nog wel.

Grootste droom. Samen met Femke een huis kopen in het buitengebied van Eindhoven en Helmond. Liefst met een paard aan huis. Ja, zij is mijn grote liefde. Zij begrijpt mij, ik kan goed met haar praten, over alles eigenlijk. We hebben dezelfde dromen, allebei sportief, allebei ondernemer, allebei Brabants.

Waar heb je spijt van? [Denkt na] Ik heb nergens spijt van, echt niet. Nou ja, misschien dat ik altijd teveel heb gewerkt en daardoor te weinig heb genoten van mijn kinderen, vrienden en cultuur. Het is wel verbeterd, maar ik werk nog steeds 50 uurtjes per week. En ik ben energie kwijt aan de mantelzorg voor mijn ouders die allebei hulpbehoevend zijn.

Als ik opsta 's ochtends... zet ik mijn bril op, loop de trap af en groot mijn hond Flash, een Duitse herder die in de hal ligt. We gaan meteen aan de wandel. Daarna is het tijd voor koffie en de krant; doordeweeks het *Eindhovens Dagblad*, in het weekend de *NRC* en het *FD*.

Kroket of frikandel? Ik heb mezelf ooit wijsgemaakt dat een kroket gezond is. En nee, ik kan niet Indisch koken. Mijn moeder kon dat wel voor ze op dertigjarige leeftijd zware reuma kreeg. Ik denk met plezier terug aan de Indische rijsttafels die mijn oma en tantes maakten. Die waren altijd een feest.

De pers is een noodzakelijk kwaad. De pers is noodzakelijk. Journalisten houden bestuurders, bedrijven en instellingen scherp. Ze stellen misstanden aan de kaak en komen op voor de zwakkeren. Ik veel respect voor de journalistiek, ook al zitten we beroepsmatig altijd in een spanningsveld. We hoeven het ook niet eens te zijn, als we elkaar maar respecteren. O, dat klinkt soft, maar ik meen het wel.

Maastrichtse co's op de bres voor stagevergoeding

Ook de Maastrichtse coassistenten gaan actie voeren om een vergoeding te krijgen tijdens hun coschappen. Op 27 oktober zullen ze tijdens een landelijke actie op ludieke wijze minister Bussemaker laten zien wat het inhoudt om een coassistent te zijn. "We hebben het gevoel dat ze dat niet goed doorheeft", zegt Rob van Gassel, net afgestudeerd als basisarts in Maastricht en lid van de werkgroep die de actie organiseert.

De studenten ijveren al sinds het voorjaar van 2015 voor een coschapvergoeding. "Bij de invoering van het leenstelsel werd gezegd dat studenten een keuze hadden: lenen of een bijbaan nemen", zegt Van Gassel. "In de Eerste Kamer kwamen toen al opmerkingen dat dat niet voor iedere

student op gaat, soms is de studie te intensief." En dat geldt zeker voor coassistenten. "De werkdruk is hoog, de dagen lang", zegt UM-zesdejaars Roosje Enklaar, secretaris bij het Landelijk Overleg Coassistenten (Loca). "Ik combineer het zelf wel met een bijbaan, maar het is heftig, dat lukt niet iedereen. Ik zeg niet dat stages bij andere studies niet zwaar zijn, maar die zijn meer verspreid. Coassistent ben je drie jaar lang, met af en toe een week vakantie."

Tel daarbij de extra kosten op die je als coassistent maakt, zegt Krisje Huijs, vijfdejaars en mas-tervertegenwoordiger in Maastricht van het Loca. "Vanuit Maastricht worden we tot aan Eindhoven en Veldhoven gestuurd. Het is niet te doen om iedere dag op en neer te gaan. Of er een slaap-

plek voor je geregeld is, verschilt per plaats. Zo niet, dan betaal je extra huur. Ook heb je extra reiskosten als je een week-ov hebt en in het weekend moet werken." En vergeet de materiaalkosten niet, merkt Van Gassel op. "Je stethoscoop, onderzoekslampje, reflectiehamer. Er wordt van je verwacht dat je dat zelf aanschaft. Je ziet nu al dat geneeskundestudenten een hogere studieschuld hebben dan andere studenten. De verwachting is dat het alleen maar meer wordt."

Een bedrag van tussen de twee- en driehonderd euro per maand zou mooi zijn, zegt Huijs. "Dat is wat verpleegkundigen meestal als stagevergoeding krijgen en wat de studiefinanciering voor uitwonende studenten vroeger was."

Het argument van minister Bussemaker dat

artsen goed gaan verdienen en een studieschuld dus makkelijk kunnen afbetalen, vinden de studenten te kort door de bocht. "Artsen maken lange werkweken. We hebben uitgerekend dat een basisarts 30 cent per uur meer verdient dan een beginnende ambtenaar, zoveel is dat niet", zegt Van Gassel.

Wat er precies gaat gebeuren op 27 oktober – precies een jaar nadat de studenten een petitie met 22 duizend handtekeningen voor een vergoeding aan de minister aanboden – wordt later bekend gemaakt op de website www.ditdoetdeco.com, waar de actiegroep ook de correspondentie met Bussemaker heeft gepost.

Cleo Freriks

Een sponsje met azijn? Doe maar niet

Het werkt voor geen meter: een spons met azijn in je vagina stoppen om een zwangerschap te voorkomen. Maar eeuwen geleden was men ervan overtuigd dat azijn de spermacellen zou doden. Hoe vreemd ook, het ooit-gedachte-anticonceptiemiddel heeft een plaatsje in de vitrine in de Your Life Anticonceptie Camper. Daar ligt het naast de kuisheidsgordel en verschillende, modernere en gebruiksvriendelijkere opties als het condoom, hormoonspiraaltje, ring, pleister en de pil in al haar varianten.

Afgelopen vrijdag 30 september stond de camper

voor het tweede jaar bij de 'gezondheidsfaculteiten' in Randwyck. Het initiatief Your Life ("dat zich inzet voor de seksuele en reproductieve gezondheid van jongeren wereldwijd", aldus het persbericht) voerde de hele week campagne aan Nederlandse universiteiten naar aanleiding van Wereld Anticonceptie Dag.

Maar hebben Nederlandse jongeren – en zeker geneeskunde- en verloskundestudenten die op loopafstand van de camper hun opleiding volgen – nog behoefte aan voorlichting? Zijn ze niet al jaren geleden voor het eerst geconfronteerd met

'hoe het werkt'? Bovendien behoort Nederland volgens de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ) internationaal gezien tot de landen met het laagste aantal zwangerschapsonderbrekingen. Volgens de organisatie is het echter nooit slecht om het onderwerp onder de aandacht te brengen, ook bij studenten die 'geacht' worden te weten hoe het zit. In Nederland werden in 2014 ruim dertigduizend abortussen uitgevoerd. Bij twee derde van de behandelde vrouwen was het de eerste abortus. Volgens het IGZ zijn de cijfers al jaren vrij stabiel. *WD, Foto: Loraine Bodewes*

Cijferlijst ook landelijk aangevuld

De rectoren van de Nederlandse universiteiten hebben afgesproken dat alle diploma's voortaan worden voorzien van een *grading table* waarop onder meer te zien is hoe goed de student heeft gepresteerd in vergelijking met medestudenten. Bij sommige universiteiten of disciplines is men immers scheutiger met hoge cijfers dan bij andere. Aanleiding voor het besluit is vooral dat sommige studenten met een Nederlands diploma bij buitenlandse universiteiten de kwaliteit van hun resultaten niet goed konden laten zien. Daar gelden vaak andere beoordelingssystemen en toelatingseisen.

Voor Maastricht is de afspraak niets nieuws. Beleidsmedewerker Nieke Guillory: "Dit doen wij al meer dan vijf jaar, met uitzondering van drie opleidingen (de bachelor en master geneeskunde en de master Evidence Based Innovation in Teaching) waar de prestaties worden uitgedrukt in woorden." Wel wordt de Maastrichtse vergelijkingstabel die verbaal uitlegt hoe een Nederlands cijfer geïnterpreteerd moet worden, vervangen door die van de Nuffic (Netherlands University Foundation for International Cooperation).

De rectoren zijn niet bang dat afgestudeerden die relatief laag scoorden veel nadeel ondervinden van de maatregel. Guillory: "Dit is wel meegenomen in de landelijke discussies, maar het wordt niet gezien als 'diplomaontwaardiging'. Er zat altijd al een cijferlijst bij de diploma's, en dan zou een lijst met lage cijfers hetzelfde effect kunnen hebben. Dat heeft nooit tot discussies geleid."

SW/HOP

Laatste
nieuws op
www.observantonline.nl
Word lid van
[facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Selectie aan de poort is een mooie gedachte. We sluiten de kanslozen uit en gaan verder met geschikt materiaal, is de gedachte. Dat passen we toe in fabrieken en werkplaatsen, scholen en universiteiten, en binnenkort ook op het leven zelf. Een Rotterdamse wethouder liet een bommetje vallen door een wet te eisen die het mogelijk maakt de evolutie een handje te helpen door kansloze deelnemers aan deze sport te – laten we maar zeggen waar het op neerkomt – steriliseren. Er wordt nu nog overwegend afwijzend gereageerd, maar je zult zien dat dat weinig om het lijf heeft. In 1995 was het nog ondenkbaar dat privébezit van pornografie strafbaar zou worden gesteld (225 Kamerleden tegen), maar in 2002 was dat opeens vanzelfsprekend geworden (225 Kamerleden vóór). De publieke opinie hoeft maar een stapje opzij te zetten en de politiek volgt. We zullen daarom moeten wennen

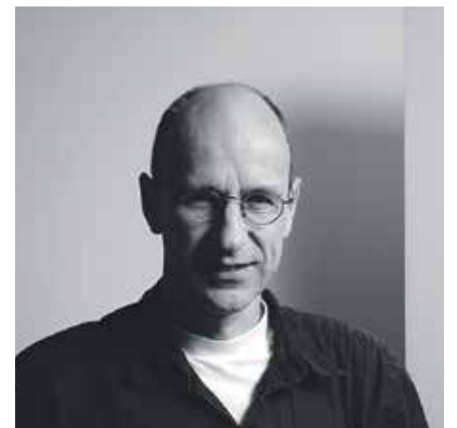
Er is weinig geleerdheid voor nodig

aan de gedachte dat we binnenkort een *Wet op de verplichte sterilisatie* krijgen.

Er is dus werk aan de winkel voor de universiteiten, die de wetenschappers moeten afleveren die deze wet vorm kunnen geven. De psychologen moeten helpen de bittere pil te vergulden, de artsen mogen de klus klaren en de juristen moeten zorgen voor de goede formuleringen. We moeten immers zien te voorkomen dat het allemaal zo in de wet terecht komt dat die Rotterdamse wethouder uiteindelijk verplicht wordt om zijn eigen ballen eraf te zagen. Gelukkig is de opleiding van de juristen in goede handen. Heel moeilijk is het verzorgen van die opleiding niet, want het is – om met Nescio te spreken – een mooi vak waar weinig

geleerdheid voor nodig is. Met vooruitziende blik is in de faculteit daarom al enige tijd geleden besloten dat van de eerstejaars voortaan 70 procent de eindstreep moet halen. Dat doen we niet door het onderwijs te verbeteren, maar door de toetsjes makkelijker te maken. Minder vragen stellen op een tentamen, niet meer vragen naar details, veel schrijfpodochten geven die je ook thuis kunt laten maken door je oom die toevallig advocaat is.

Zo komt alles mooi bij elkaar. We krijgen een contingent juristen dat van toeten noch blazen weet, en die gaan voor de Rotterdamse wethouder regelen wie er allemaal precies naar de operatietafel moeten. Als het mogelijk zou zijn dit vanaf de maan te bekijken, zou het een ver-

makelijk spektakel op kunnen leveren. Maar het is natuurlijk allemaal even triest.

Fokke Fernhout, universitair hoofddocent
faculteit rechtsgeleerdheid
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth buster

Myth: Children can only learn one language well

Leonie Cornips with in her right hand a postcard with words in Maastricht dialect Photo: Joey Roberts

“Children are quite capable of acquiring two mother tongues, provided we offer them a rich supply: so reading to them in both languages, playing games, watching television, singing, and shopping”

One nation, one people, one language. “An old-fashioned idea in which we continue to believe,” sighs professor of Language Culture, Leonie Cornips. “Whenever society is under pressure, or there is a crisis, we are quick to say: children are no longer learning Dutch properly. The cause? All those newcomers with different mother tongues.”

To begin with, Cornips feels that the term mother tongue is wrong. “This assumes that you can only speak one language ‘properly’, a second or third language is stepmother tongue. Speaking multiple languages would be at the cost of the Dutch language.” But research shows that this is absolutely not the case: “Children are quite capable of having two mother tongues, provided certain conditions are met. For example, there must be a rich supply: so reading to them in both languages, playing games, watching television, singing, and shopping. One should also start as young as possible. It helps if the mother speaks one language and the father the other. It used to be thought that this would confuse the child, but that is not the case.” Cornips argues that even in education bilingualism is regarded as a negative thing. “A pre-schooler has to leave his backpack with Turkish, Moroccan, or Limburg dialect at the classroom door when entering primary

education. Just imagine if the child were allowed to bring along that wealth. Research has shown that children who speak more than one language are much more empathic. They also realise at an early age that the relationship between the word (the collection of letters) and the meaning, are separate, unlike children who speak only one language. The latter think, research has shown, that a ‘caterpillar’ is a larger animal than a ‘horse’, because the word

is longer.”

The intention by some Limburg school managers to only allow Dutch to be spoken in playschools (prompted by a letter from State Secretary of Education Dekker who wants nursery school teachers to have adequate language skills. Exactly in which language, he doesn’t say), is a thorn in Cornips’ side. “It would be a disaster for Limburg and the Limburg dialect. You are taking a language away from children; it disturbs their natural language development, especially because they are so young. They will end up learning typical ‘school concepts’ and language related to school practices, such as group talks or songs, only in Dutch.” Another result, says Cornips, is that they will view dialect as something that is less important, which will make it disappear rapidly. “I am all for bilingualism. It is important to society – these people are more empathic – but it also has a cognitive importance. Bilingualists are better able to distinguish between main issues and side issues and learn foreign languages more easily, which is good for the economy in a region with so many neighbouring countries.”

Riki Janssen

An awkward silence - or not

More than a year after the attack on Paris, months after that in Brussels and not long after the so-called Islamic State attack on Nice, my family arrived in Europe. Tension is on the rise. Politics is shifting to the right and the conservatives are gaining in popularity in most countries. Everyone is scared and afraid as uncertainty unfolds.

I was dreading this moment because I was not sure how the public in Belgium – where I’m based for a medical internship – would react to Muslims wearing a hijab. My mother always covers her face, no matter how hard I try to change her mind. I just wanted to avoid unnecessary hatred. As it turned out, she didn’t really care.

Day by day during their stay, my anxiety started to fade. I noticed that the most people did was stare at us for a while and then move on with their lives. I was a bit astonished by their reaction. I’d honestly expected more verbal abuse and aggression. Every shop we went into, people kept asking: “Where do you come from?” I assumed that once we told them we were from Saudi Arabia, an awkward silence would ensue and everyone would rush away. On the contrary, people were taken aback by our long journey from Saudi Arabia to Belgium. They seemed more than delighted that we were enjoying their chocolate and experiencing their culture. They also complained about the fact that I’d chosen to study in the Netherlands and not in Belgium. They believe Belgium to be the best. I am flabbergasted as to why people here are still friendly. Do they really understand the complexity of the association – or disassociation – between ISIS and Islam? Is everyone trying to be politically correct? Or are they really just nice and a friendly nation?

Saeed Banaama,
fourth-year medical student

Maastricht code of conduct for hazing seems to work

The practice of hazing new students is again under fire following incidents in Groningen and Amsterdam. But so far all is quiet on the home front: the Maastricht student associations claim to be following the Introduction Period Code of Conduct to the letter. Rector Rianne Letschert is monitoring the situation: "If something goes wrong, I want to know about it. There's no cause for secrecy. Otherwise I'm put in the position of telling my colleagues around the country that things were fine here when they weren't."

In the latest news from the north, the student who sustained a cerebral oedema, a severe brain injury, while being initiated in Groningen was reportedly the victim of a personal vendetta. The Vindicat member who found it necessary to stand on the freshman's head evidently had a score to settle with him. As if this weren't bad enough, the older students who witnessed the incident appear to have been too intoxicated to intervene. What are the chances of someone here in Maastricht crossing the line too, while their peers just look on from the sidelines in a drunken stupor? Slim, apparently, at least if the four main student associations stick to the code of conduct they have signed. They pledged to enforce a policy of "restricted alcohol consumption" during the initiation period, not only for the newcomers but for

all members. Of course, students and their associations have something of a reputation when it comes to drinking, so whether this pledge will be implemented is an open question. According to a freshman who wishes to remain anonymous, this is not how things went down at Tragos. "We were only given water, but the older students were often seriously wasted."

The Introduction Period Code of Conduct was introduced in Maastricht in 2009 and has been periodically updated since then. It is an official UM document, signed annually by the presidents of the four main associations: Koko, Saurus, Tragos and Circumflex. The thirty or so associations affiliated with the umbrella organisation 'Independent Maastricht' engage in hazing too – albeit to varying degrees – and so are set to be added to this list as well, says Pascal Breuls, director of the Student Services Centre (SSC). "And not on a voluntary basis", adds rector magnificus Rianne Letschert.

The attitude of the university administration and the SSC, which take express responsibility for the smooth running of the introduction period, is different today even compared to the recent past. As late as 2013 the annual report by the UM confidential adviser Marloes Rikhof indicated that various complaints had been made about initiation rituals. Moreover, neither the Maastricht

Introduction Period Committee nor the university saw itself as accountable for what happened within the student associations. In short, complaints about hazing were the responsibility of the associations themselves.

But times have changed. SSC director Breuls consults periodically with the presidents of the student associations, both as a group and individually, including on the topic of the introduction period. Further, he chairs the Maastricht Orientation Committee (which counts among its members a psychologist, a student dean and the company doctor) as well as installing the complaints committee, which first-year students can approach with complaints about initiation practices.

The current rector, Letschert, is outspoken about the need for university involvement in any incidents that may occur. "These are UM students; we share a financial relationship. So you can't claim it's merely an 'internal matter', as Groningen initially did when reports emerged of the 'bangalijs' [a list of supposedly promiscuous female students –Ed.] and mistreatment by Vindicat."

Wammes Bos

Read the complete article and the latest news at www.observantonline.nl

Grading table complemented in NL

The rectors of Dutch universities have agreed that all degrees will from now on be accompanied by a grading table that indicates how students performed compared to fellow students. This is because some universities or disciplines give high marks more easily than others. The decision was prompted primarily by the fact that some students with a Dutch degree were unable to easily demonstrate the quality of their achievements at foreign universities. Assessment systems and admission requirements are often different in other countries.

For Maastricht University, the agreement is nothing new. Policy officer Nieke Guillory: "We have been doing this for more than five years, with the exception of three programmes (the bachelor's and master's programmes of Medicine, and the master's programme of Evidence Based Innovation in Teaching), where performance is expressed in terms of words." What will change, though, is the fact that the Maastricht grading table that explains verbally how Dutch marks should be interpreted, will be replaced by the Nuffic (Netherlands University Foundation for International Cooperation) grading table.

The rectors are not afraid that graduates with relatively low scores will suffer greatly from the measure. Guillory: "This was one of the items in the national discussions, but it was not regarded as 'degree devaluation'. Degrees have always been accompanied by a list of marks, and in that case a list of low marks could have the same effect. That has never led to any discussions."

SW

Global Handwashing Day

In developed countries, washing our hands is a basic part of everyday life. We all know someone who uses hand sanitiser with such frequency that it borders on hypochondria. In parts of the developing world, however, washing one's hands with soap is not common practice. The consequence: parasitic, bacterial and viral infections, leading to many otherwise avoidable fatalities each year. This is one reason why **Saturday 15 October** has been dubbed **Global Handwashing Day**.

Epidemiologist Mark Spigt collaborated on a 2015 study into the effects of handwashing with soap and nail clipping on parasitic infections among a group of Ethiopian children aged 6 to 15. "Parasitic infections are a major problem there because of the types of parasites that are present and the numbers in which they occur. Have you ever been to Africa? Parasites are omnipresent, so infection is near unavoidable, and can lead to malnutrition, anaemia, diarrhoea and even death. For those who survive, parasitic infections may cause a vicious cycle of deteriorating health as they become less resistant. Before the study, we actually didn't expect handwashing with soap to have a sizeable effect; we thought it would be a drop in the ocean. But to our own surprise, we eventually concluded that the number of reinfections was 15 percent lower in the group that washed their hands with soap."

Improved manual hygiene will save lives in the developing world. What about here? Should we teach our children to wash and disinfect their hands as often as possible? "In our environment, I'd say that some exposure is good for children as it helps them to build up their immune systems. Recent studies suggest that some auto immune diseases such as diabetes and asthma are more prevalent among children raised in an overly clean environment."

Sjoerd Willen

Smoking policy Fasos

Smoking is set to be banned at the entrance to the Turnzaal, on the terrace behind Bandito and around the entrance to the Grote Gracht 76. Smokers will have to go to the area near the fire escape stairs of Grote Gracht 76, where a new covered smoking zone is to be created. These are some facets of the new smoking policy that will come into force at the Faculty of Arts and Social Sciences (FASoS) in two months' time. FASoS will also improve the signage and remove the glass roof at the entrance to the Turnzaal. The new policy is based on the results of a survey among 120 students and 59 employees conducted in June. "Smoking near the entrances to the buildings in particular has been a nuisance to many people for some time", says Vincent Cordewener, the FASoS building manager. We decided to review the faculty's smoking policy after receiving a request from an employee." FASoS will send an email to students and personnel to inform them of the exact date on which the new policy takes effect.

SW

Making revise plans

continued from page ods," says Jascha de Nooijer, director of studies at Health since September. "This caused a considerable increase of the pressure of work for immediate colleagues. Another reason is that many students from institutes of higher professional education have been admitted, with hugely different levels of knowledge. The only thing that was tested beforehand was their knowledge of statistics and methodology. Lastly, the students felt that there was too little theory in the programme, and that some lecturers were too inclined to promote their own 'hobby'. We are now making plans to revise the master's programme."

The two master's programmes in Venlo also had poor to mediocre performance. Global Supply Chain Management and Change obtained a final score of 49, while Health Food Innovation Management ended up with 58.

MT

Guess who's coming to dinner

“What if your potential fraternity member doesn't drink?” That would be difficult

Independent Maastricht fraternity Cerberus shares a meal with prof. Odekerken. From left to right: Niek Vollebergh, Glenn Sie, Arjan van Laak, Gaby Odekerken, Ischa van Aken Photo: Loraine Bodewes

*
Gaby Odekerken
45

* professor of Customer-Centric Service Science * married, one daughter (14)

*
Ischa van Aken
25

sixth-year medical student and member of the independent Maastricht fraternity Cerberus

*
Glenn Sie
25

second-year Health Sciences student and president of Cerberus

*
Niek Vollebergh
23

master's student in Healthcare Policy, Innovation and Management, member of Cerberus

*
Arjan van Laak
21

research master's student in Biomedical Sciences, secretary of Cerberus, member of the board of De Boschpoort student bar

According to a note by the door, the doorbell to the Boschstraat 58c is broken. At the bottom of the note the occupant of 58b has written her phone number. It's a considerate gesture. Before she picks up, however, three students with grocery bags cross the road to the flat. Yes, they are tonight's chefs, they reply cheerfully, as Ischa van Aken battles to open the door. The key, which picks up a fresh scratch or dent every time it is tossed down from the second floor, is not what it once was.

How will they know when to open up for Professor Gaby Odekerken, the dinner guest this evening of the independent Maastricht fraternity Cerberus? “We do look out the window”, says Glenn Sie, unruffled. Van Aken laughs: “And then we throw the key down.”

Soon enough, Gaby Odekerken is suddenly halfway up the stairs; the lady from 58b let her in. The cooking is already in full swing in the small kitchen of the Cerberus apartment, where Van Aken lives with another member who is currently abroad. It is a joint activity carried out under the supervision of Niek Vollebergh, who also quickly empties the drying rack of a multitude of black socks. The rack occupies the spot where, until recently, a glass dining table stood. According to the students, the table recently had to be retired; the matching chairs were thrown out too.

“Fresh spinach, fresh pasta, chicken breast, diced tomatoes, pine nuts and mascarpone sauce”, the four announce proudly. And no, they assure Odekerken (“just call me Gaby”), their meals are not usually up to this standard. Tomorrow it will be back to their regular, simple fare.

“Is the potential coming too then?” Van Laak asks. “The potential?” Odekerken looks around quizzically.

“A potential new member”, explains Van Aken. “What do you look for when meeting new members?” asks the professor. A prospective member has to be himself, to dare to speak up, say the students. There needs to be a good click and it

should be interesting to talk to him. “It's all a bit vague”, says Odekerken. True, Van Aken agrees. “It is vague. We're a small fraternity, just eight active members, so it has to be a good fit. Were you in a student association too?”

She chuckles. “Yes, a very small sorority. On the way here I was trying to remember the name. What was it again? I even tried calling a friend to figure it out. When you're over 45, the grey matter starts to recede.” The conversation turns to her hosts' studies – Odekerken wants to know all the ins and outs. In passing, she mentions that she did not really map out her own career. While studying business economics in Maastricht she decided to do an internship with Shell in London. “It seemed like a great idea, doing an internship with a multinational. The working conditions were good, I had an apartment, everything was well organised. I was in the 'spouses' department, organising things for the partners of international employees. The idea was: if the partner is happy, the employee will be too. In the end it didn't make me happy though. I had about one square millimetre of responsibility, which is typical for very large organisations.” She returned to Maastricht, became a tutor and developed a taste for research. After 22 years, she is still at UM. “I recently became head of the Department of Marketing and Supply Chain Management.” It's a bit nerve-racking, she admits, but: “Our new rector recently said

only when he gets it from his girlfriend's parents, who live in France and make their own wine. “What if your potential fraternity member doesn't drink?” Odekerken asks. That would be difficult, they admit. “Drinking beer together is the most important thing there is”, Van Aken intones. It's a standard part of every event, be it a fraternity night, a weekend away (soon the group will be heading to Texel) or any other kind of get-together. How much do they drink in an evening? asks *Observant*. Ten beers? Twenty? “Or thirty?” Odekerken guesses. But the students would rather not say – their drinking behaviour doesn't need to be in the paper. So, Odekerken concludes, “alcohol is a thing, sexual orientation is not.” With this she is refer-

ring to Van Aken's assertion, shortly before, that he “never talks about the chicks in the pub, because I don't go for women.” This sets him apart from his fellow fraternity members, who are into women and talk about them too. Van Aken's sexual orientation was briefly a “point of discussion” years ago, back when he became a member of Cerberus. “They wanted to know if I'd try to start something with a fellow member.”

So far that hasn't happened, he adds with a laugh. “We've never known otherwise”, Vollebergh says. “Ischa is the oldest, we all became members later. It's never been an issue. Ischa is also very open about it.” It's a tolerant group, Sie adds. “After all, our mayor was gay, right?” Chuckles all round. “We do make jokes about it”, Vollebergh says. Van Aken: “I do that myself. Our founder Fred Akkerma – the club is now 25 years old – is gay too. But he only came out of the closet at the end of his studies. During Carnival I was there snogging a guy in the Boschpoort; nobody seems to be bothered by it.”

on Facebook, ‘I've never done it, so I can do it.’ That's how I see things too.” Later, during dessert – a choice between a mini cheesecake or Dolce Limone from the supermarket – Odekerken explains that as a student she never touched alcohol. “Not then and not now.” She laughs. “I was such a good girl.” Or was she? As she confides to her hosts, during her internship she secretly poured the red wine her boss gave her into the flower box. The students are surprised. Drinking, especially beer, is “really a thing” for Cerberus. Even now the table is dotted with half litres of what Van Aken describes as “dirty, cheap beer”. Vollebergh very occasionally drinks white wine, but

only when he gets it from his girlfriend's parents, who live in France and make their own wine. “What if your potential fraternity member doesn't drink?” Odekerken asks. That would be difficult, they admit. “Drinking beer together is the most important thing there is”, Van Aken intones. It's a standard part of every event, be it a fraternity night, a weekend away (soon the group will be heading to Texel) or any other kind of get-together. How much do they drink in an evening? asks *Observant*. Ten beers? Twenty? “Or thirty?” Odekerken guesses. But the students would rather not say – their drinking behaviour doesn't need to be in the paper. So, Odekerken concludes, “alcohol is a thing, sexual orientation is not.” With this she is refer-

Riki Janssen

HOSPITALITY

★★★★★

“I felt at ease from the first minute”

QUALITY OF FOOD

★★★★☆

“Would have been five stars if the dessert had been homemade as well”

CLEANLINESS

★★★☆☆

“There was a layer of dust on the TV and all sorts of things in the stairwell”

Scores (up to 5 stars) given by Gaby Odekerken

Being a home chef

“You need someone to bake a cake?”

Looking at her kitchen, you can't help but wonder how she manages. Russian Katya Kupriyanova may be tall, but this doesn't stop her from baking in the tiny kitchen hidden in a corner of her attic studio. She pours some milk into a small saucepan; the first step in making a cream to finish off her layered cake, which resembles the French *mille-feuille*. “This cake is very popular in Russia. We call it a Napoleon.” Not to glorify Napoleon, apparently, but to commemorate his retreat from Russia in 1812. Having suffered enormous losses, the Frenchman eventually decided to withdraw his invading army. “A hundred years after his departure, the Russians celebrated with a cake of one hundred layers.”

A hundred layers? On her black worktop she has created a mini version, with twelve layers of thin puff pastry. Even this, as she explains, takes quite a lot of work. “You have to place each layer in the oven for seven minutes. If I'm not too busy, I don't mind. My sister, who also loves to cook but doesn't have the time with four kids, begs me to make one whenever I'm at home.”

A student of International Business at Zuyd University of Applied Sciences, she occasionally returns to her home in the Russian province of Kaliningrad, between Poland and Lithuania. It was there that she inherited her passion for cooking from her mother and grandmother.

Kupriyanova makes her cakes for HomeHandi, an online platform that mediates between cooks who want to sell their dishes and gastronomes who order the homemade, international food. Unlike other cooks, who sell their lunch or dinner dishes on a daily basis, she bakes her cakes whenever HomeHandi asks her to help cater a local event. “It's a great concept. It gives me the opportunity to make some money and I don't have to go anywhere. I heard it's even in the running for a Maastricht Award [an initiative of the municipality of Maastricht and other organisations to recognise local entrepreneurs –Ed.]” It was her boyfriend who came across HomeHandi and presented his Italian specialties to the platform some time ago. “They came over to taste his pasta and to do a hygiene check – if you have long hair, for example, you to have to wear it up – and asked if he could also bake a cake. I said: ‘A cake? I can!’”

The milk is almost boiling. She removes the pan from the hob, which sits atop an electric oven, a compact, multi-function device. “My kitchen is so small that I'm happy with this one; the oven works perfectly.”

She covers every layer of pastry with cream, and finishes it off with pastry crumbs on top. Kupriyanova sells her specialty, which serves ten to fifteen people, for about twenty euros. “It can be more expensive depending on the decoration, for example if you want strawberries on top.”

The ingredients – butter, eggs and flour – are not expensive, she says, but it does take three or four hours to make.

Before putting this mini version into the fridge to help it set, she does a quick taste test. “Wow, I'm very happy with this one. I think it's one of my best. It has a rich flavour and a great sweet texture.” This one, unfortunately, is not for sale.

IB student (ZH) Katya Kupriyanova making a 'Napoleon'

What's it like to be a home chef, to share your dishes with fellow Maastricht residents? Observant visited a Russian and an Indian student who present their creations on the online platform HomeHandi.

Wendy Degens Master Public Health Shilpi Tayal cooking aloo tikki Photos: Observant

“My mother is very proud”

It was her own search for good Indian food that led Shilpi Tayal, who finished her master's in Public Health last week, to HomeHandi. “Some days, you just want to sit down and eat. I missed the food from home but couldn't find many options in Maastricht.”

So when she finished her internship and was in the mood for cooking again, she decided to do it herself. “I'm passionate about cooking and introducing people to Indian cuisine. Although I do adjust my recipes to Dutch tastes and go mild on the spices. Actually, I've got so used to it myself that when I'm back in India I find the food too hot. My mum was in shock.”

Tayal starts cooking around 16.00 every day. “Indian food takes a long time to cook, especially the curries.” Two hours later the orders from HomeHandi come through. “On average three to four per night, but once I had twenty plates to fill. Luckily my roommate, who is also from India, could lend me a hand.” At 18.30 a delivery guy picks up the finished dishes to take them to the customers. “I'm so tired after that, and then I have to do my own cooking – usually from the leftovers – and the cleaning-up. But it's very rewarding when people leave positive comments about the food on HomeHandi's website. And it's also nice pocket money. I earn about 40 to 50 euros a day with something I love doing.”

In her small kitchen (“My mum would hate it, but for me it's big enough”) Tayal starts chopping onions and boiling potatoes for her *aloo tikki* – mildly spiced potato and cornflower pancakes with onions that you dip in chutney and yoghurt. It's a favourite among her regular customers. “I change my menu every week, to keep people interested. One time I left the aloo tikki off and they immediately started protesting.”

Most of the recipes are her mother's, she explains as she puts the pressure cooker – “my old roommate didn't know what it was, jumped when it started blowing off steam, but that's what it's supposed to do” – on the hob. “At first I followed her recipes very strictly, but now I'm experimenting more and more. I also use recipes from the internet and adjust them to my taste. Sometimes I can't get my hands on a certain ingredient. It's hard to find Indian spices here. When friends from India visit, I get them to bring spices over for me or I order them online.”

With the potatoes cooked, Tayal can start making the batter. “This is the hardest part,” she laughs as she makes small balls of the dough. “I want pretty round patties and they need to be the same size.” That's the difference between cooking for friends or for customers – the food has to taste more or less the same every time. HomeHandi also came to check on her kitchen before she was able to cook for them. “We have to keep to the hygiene code restaurants use, so they came and checked that my kitchen is clean, my ingredients aren't past their expiration date and I dispose of waste properly. Then they tasted my samples and liked them so I was good to go.”

The aloo tikki are ready to go in the pan. “I only shallow-fry them, so they don't get too oily. Indian food can be like that.” Her mum is very proud of her, she says smiling. “After getting over the first surprise, anyway; I never cook at home. Now she wants to taste my food.” Laughing: “I'm a bit nervous about that.”

Films to enrich the curriculum

The “1970s living room” on the Bogaardenstraat was recently traded in for a hundred-year-old boilerhouse with style. But the new Lumière is not about to start showing James Bond films. Definitely not. What the cinema would like to do is cooperate in a more structural way with Maastricht University: “UM will have free use of Screen 2.”

Text: Maurice Timmermans, Photos: Loraine Bodewes

David Deprez has an almost sacred belief in details, he says as he looks around in the restaurant of the new Lumière cinema at the Bassin. He points to a rosette above a window, something that immediately struck the artistic director. The smallest detail contributes, in his view, to an appealing atmosphere. “In the early 19th century people found decoration, even in a factory, much more important than they do now. Those were the days of art nouveau.” The transformation of the former Sphinx factory building from boilerhouse to cinema took two years and cost eleven million euros. Completion was delayed by the discovery of

an unexpectedly large batch of asbestos in February. In addition, the steel was in such poor condition (“it was like Chernobyl”) that renovation on site was impossible: everything including the roof had to be dismantled and taken to Valkenburg for repairs. Even now – the morning Thursday 29 September – the place is crawling with workmen on ladders putting in the final screws. In the restaurant, too, workers are busily hanging boxes above the bar. The restaurant is, according to Deprez, one of the largest in the city, and has been cleverly decorated by the designers Dorine de Vos (from Hotel New York) and

Rosie Stapel. “The lighting is designed to spotlight guests at their tables, like in a film. And there are discreet panels on the walls and the ceiling that are great for the acoustics. See that wall with porcelain plates? They’re a tribute to the Sphinx but they also contribute to the acoustics, as most of the plates are actually made of fabric.”

Snowden

Those who miss the “1970s living room” on the Bogaardenstraat will feel most at home in the bar under the restaurant, if only because the furniture has made the trip as well. For

Deprez, the farewell to the Bogaardenstraat was quite emotional, but what he won’t miss are the awkward moments when films got stuck and visitors had to be herded out to the lobby for a free drink. “We can’t have that happen here; young people won’t put up with it.” The new Lumière not only has more seats and bigger theatres, but also allows for more activities to be held at once, such as school plays, company presentations and breakfast sessions for groups. “The revenue is essential for us, as is the revenue from the restaurant. It all goes towards to cinema. We sell around 100,000 tickets per year, which we’re hoping to increase

- 1 The restaurant
- 2 The bar
- 3 Corridor between screens
- 4 Screen 2, donated to the university community
- 5 'Industrial corner' in the restaurant
- 6 'Porcelain' plates as a tribute to the Sphinx

to 120,000. The municipal funding is the same as it was, 135,000 euros per year, which is very little considering the small cinema in Arnhem gets 300,000." The Lumière has signed a twenty-year lease for the boilerhouse, costing 223,000 euros per year.

The new building has six screens. Last month during a UM presentation, Deprez donated Screen 2 to the university community. "It's symbolic of course, but as far as I'm concerned the university can have free reign. The ideal would be to come up with a programme of films that enrich the curriculum. Think of the documentary about Snowden, a must for international

lawyers, or *Lo and behold*, a topical documentary about the internet by Werner Herzog. But even a film like *Amour* could be interesting for students and staff in geriatric care. I can think of examples for every discipline. In this way the Lumière is seeking the 'UM in itself', which incidentally is also in our name. It would be nice if UM were to look for the cinema in itself."

Meryl Streep

This is not to say the Lumière and UM never worked together. There are evenings for PhD students, collaboration with Studium Generale

and programmes for study and student associations. For years students made up around 13 percent of the cinema's visitors, says Deprez, but last year that figure dropped to 10 percent. The normal cinema seems to be more popular among students than the arthouse cinema. To dispel a myth immediately: James Bond will never be shown in the new Lumière, although Deprez admits that the grey area between arthouse and mainstream is greater than it once was. "Florence Foster Jenkins, with Meryl Streep, is now showing in both the Pathé and the Lumière. That kind of crossover happens a few times a year. No, it won't be frowned upon."

Even more experimental productions will get more running time in the new cinema. "Until now the programming was done on a weekly basis. If a small film wasn't doing well we could stop it every week. We don't do that anymore. We'll have a fixed schedule, so you know in advance: this film will definitely be showing four times this month. As I see it, part of our role is to provide a solid foundation for special productions."

On 15 October, exactly 40 years after it was founded, the Lumière cinema will officially open its doors

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Maastricht Housing and Observant are organising the Student House of the Year election. What makes your house special? The fun roommates, the ghost in the attic, the awesomely cleaned bathroom, or the welcoming neighbourhood barbecue? Nominate your house through

www.observantonline.nl and win €600 (1st place), €400 (2nd place) or €200 (3rd place)! Entries can be submitted from 1 October until 1 November. Votes can then be cast until 2 January 2017. An expert jury will subsequently visit the five houses that received most votes in order to choose the final winners.

Statistiekboek

Met verbazing hebben wij kennis genomen van het interview met Vince Penders in *Observant* nr 5. Na eerst alle statistiekcursussen in de FPN te hebben gevolgd en tutor te zijn geweest, heeft hij nu zelf een leerboek statistiek geschreven met gebruikmaking van onze cursusmaterialen. Het artikel in *Observant* zegt niets daarover, maar geeft hem wel de gelegenheid om ons facultaire statistiekonderwijs als inferieur af te serveren ('drab', abstract, zonder duidelijke structuur). De *Observant* plaatste nog niet zo heel lang geleden (jaargang 33, nr. 34) een jubelartikel onder de titel "Stand-up comedy in het statistiekonderwijs – waarom houden Maastrichtse studenten van hun statistiekdocenten?". Aanleiding voor dit stuk was het feit dat ik toen net voor de tweede maal de FPN-onderwijsprijs had gewonnen. Mijn collega Jan Schepers had die prijs drie jaar daarvoor gewonnen, mijn collega Gerard van Breukelen zou de prijs twee jaar later winnen. Ons onderwijs wordt dan ook al jaren goed beoordeeld door de studenten. Hoe kan het dan dat jullie Vince Penders, die als oud-student cultuurwetenschappen zelf geen achtergrond in de statistiek heeft en voor zover wij weten ook geen enkele onderzoekservaring bezit, de vrijheid bieden om dat zo bejubelde onderwijs nu onweersproken te laten besmeuren, en om zijn statistiekboek te promoten?

Het artikel bood goede reclame voor het boek van buitenstaander Vince Penders, helaas niet voor ons onderwijs. Van een aan de UM gelieerde krant mag je toch verwachten dat ze ons de gelegenheid zou bieden om te reageren voordat het gepubliceerd werd.

Nick Broers, mede namens de vakgroep Methodologie & Statistiek (FPN)

Naschrift redactie: op www.observantonline.nl is bij het betreffende artikel de reactie van de statistici van de FPN toegevoegd.

Ontgroening

Er zit een buitengemeen seksistische kant aan alle reacties op de escalaties bij het Groningse Vindicat. Want wie ook reageert, corpora worden *automatisch gelijk gesteld met mannenstudenten*, die zich graag lijfelijk misdragen tegenover de feuten. Maar: ook vrouwen worden lid van de corpora. Vroeger waren we in de minderheid, nu overtreft ons aantal dat van de 'heren'. Groningen, de minister en anderen, overwegen de groentijd te verbieden. Moeten de vrouwen zo boeten voor het misleunen van de minderheid van de corpsballen? In de *NRC* geeft Youp van 't Hek al aan dat 'de hertjes' zelf mans genoeg zijn om als reactie op de banglijsten te rapporteren over de kleine bukraketjes en futloze garnaaltjes van hun met een penis behepte medecorpsleden. Laat die meiden maar schuiven. Wel moet er veel strenger toezicht komen op de knaapjes, nog te onvolwassen om maat te kunnen houden bij het spel van vernederen van de mannenfeuten.

Ik heb zelf overigens genoten van mijn groentijd (AVSA 1955). Een extra socialisatieronde, waar ik naast veel plezier zoals bij het veelvuldig samen studentenliederen zingen ook veel heb geleerd. Al was het maar het dagelijks bij een paar disputen langs gaan om na slechts een paar minuten bedenktijd op de gang, in een volle kamer met overkritische ouderejaars een verhaal te moeten houden over de meest bizarre onderwerpen. Je werd weliswaar niet fysiek vernederd, maar de luisterende meiden konden verbaal o zo gemeen en scherp zijn. Je leerde te spreken tegen een massa vreemden, te incasseren, snel te improviseren.

Machteld Roede, oud UM-medewerker

In Memoriam Tjeu Blommaert

Na een periode van ziekte is Tjeu Blommaert (Susteren, 1955) op 28 september jl. overleden. De Universiteit Maastricht verliest daarmee een gezichtsbepalende hoogleraar en bedrijfseconoom.

Na een onderwijs carrière bij diverse hbo-instellingen is Tjeu in 1985 gestart als universitair docent bij de capaciteitsgroep Bedrijfseconomie van de toenmalige Rijksuniversiteit Limburg. Hij heeft samen met broer Jos het onderwijs op het gebied van financiële informatie systemen en management accounting opgezet en lange tijd verzorgd. Dit was een stevige uitdaging in de destijds snel groeiende faculteit. Hele generaties Maastrichtse economen, registeraccountants en -controllers hebben hun kennis van comptabele technieken en management accounting te danken aan

Tjeu en Jos Blommaert.

In 1994 heeft Tjeu een proefschrift verdedigd op het innovatieve thema Triple-entry en Momentum Accounting. Kort daarna werd hij directeur van de Opleiding tot Registercontroller en enkele jaren later stond hij aan de wieg van een internationale variant van deze opleiding die in samenwerking met de Universiteit van Amsterdam werd aangeboden. In 1997 volgde de benoeming tot hoogleraar Bedrijfseconomie. Tegelijk met zijn werkzaamheden voor de UM was hij actief voor het aan de Duitse effectenbeurs genoteerde Teleplan International, aanvankelijk als CFO en later als CEO. Het was met name ook de combinatie van zijn wetenschappelijke achtergrond en praktische management- en consultancy-ervaring die ertoe leidde dat Tjeu

een veel gevraagd spreker was op seminars en congressen. Hij wist altijd gepassioneerd, met veel humor en met een brede kennis van zaken ogenschijnlijke taaie vraagstukken tot leven te brengen. Door zijn inspirerende presentaties heeft Tjeu op vele financiële professionals een onvergetelijke indruk achtergelaten. Tjeu was een harde werker met een enorme drive. Hij was naast ondernemer en trainer ook (mede)auteur van een kleine honderd boeken op het gebied van de bedrijfseconomie en bedrijfsadministratie. Met het heengaan van Tjeu verliezen wij een zeer gewaardeerde collega, een leermeester en bovenal een vriend.

Namens het department Accounting and Information Management
Harold Hassink

In Memoriam Jean-Pierre Urbain

Op zaterdag 1 oktober 2016 is Jean-Pierre Urbain (Verviers, 1963) na een kort ziekbed in alle rust overleden. Jean-Pierre was hoogleraar Time Series Econometrics aan de vakgroep Kwantitatieve Economie van de SBE, en de laatste twee jaar was hij ook voorzitter van die vakgroep.

Hij promoveerde aan de Universiteit van Luik (1992) en in datzelfde jaar trad hij in dienst bij de Universiteit Maastricht, waar hij in 2006 hoogleraar werd. Jean-Pierre was nauw betrokken bij het onderwijs en is mede verantwoordelijk voor het succes van met name de bachelor- en masteropleidingen Econometrics and Operations Research. Hij ontving interne en externe subsidies, waaronder een TOP-subsidie van de Nederlandse Organisatie voor Wetenschappelijk Onderwijs (NWO). Voor deze organisatie trad hij bovendien regelmatig op als lid van subsidiecommissies. Op het moment van zijn overlijden was hij lid van de

commissie die aanvragen beoordeelt voor de VICI, de hoogste en belangrijkste individuele subsidie.

Al deze prestaties hebben hun glans echter te danken aan Jean-Pierres stralende en warme persoonlijkheid. Alles wat hij deed, deed hij vanuit een oprechte interesse. Als docent was hij uitermate populair, zowel vanwege zijn ongekende enthousiasme als zijn hartelijke en attente houding tegenover zijn studenten. Daarnaast was hij een voortreffelijk vakgroepsvoorzitter, niet alleen vanuit leidinggevend oogpunt, maar ook dankzij zijn niet aflatende aandacht voor de mensen binnen zijn vakgroep. Zijn laatste daad bij leven was het doneren van een orgaan aan iemand die dat hard nodig had. Voor Jean-Pierre was alles in het leven een wonder en zo moest dat ook worden benaderd.

Jean-Pierre was daarnaast een fanatiek en fantastisch fotograaf. En een fervent blues-

liefhebber. Nog niet zo lang geleden, tijdens een expositie in Luik, combineerde hij deze twee talenten en toonde hij ons schitterende foto's van bluesmuzikanten, die hij zelf in de Verenigde Staten had gemaakt. Dat deed hij af en toe: dan liet hij al het bovenstaande even voor wat het was en trok hij een paar weken met een camera en een geluidsopnameapparaat door de Amerikaanse bluesstaten. Hij schreef over blues in tijdschriften. In het boekje bij de cd-box "Le Mississippi: Le chant des fleuves", met zijn persoonlijke selectie muziek, teksten en foto's, citeert hij de dichter Langston Hughes uit Harlem: "My soul has grown deep like the rivers".

Jean-Pierre heeft op ons een diepe indruk gemaakt die ons altijd zal bijblijven.

Prof. dr. Philip Vergauwen, decaan van de SBE
en prof. dr. Hans Peters

Rector Letschert: “Over incidenten moet je niet geheimzinnig doen”

Vervolg van pagina 1

De houding van het universiteitsbestuur en het SSC, die een fatsoenlijk verloop van de introductietijd tegenwoordig uitdrukkelijk tot hun verantwoordelijkheid rekenen, is wel eens wat minder alert geweest. Nog in 2013 schreef de UM-vertrouwenpersoon, Marloes Rikhof, in haar jaarverslag dat er verschillende klachten over de ontgroening waren binnengekomen, dat er ook een Commissie Kennismakingstijden Maastricht bestond, maar dat noch die commissie noch de universiteit zelf zich verantwoordelijk voelde voor de gang van zaken bij de verenigingen. Kortom, klachten over de ontgroening horen bij de verenigingen thuis, nergens anders.

Maar de tijden zijn veranderd. SSC-directeur Breuls laat weten dat hij zo'n vijf keer per jaar individueel met de voorzitters van de verenigingen overlegt, ook over de introductie. En dan zijn er nog de gezamenlijke sessies met alle voorzitters. Verder is Breuls voorzitter van de Commissie Kennismakingstijden (daarin onder anderen een psycholoog, een studentendecaan, de bedrijfsarts) en vormt hij zelf de klachtencommissie waar eerstejaars indien gewenst kunnen klagen over de ontgroening.

De huidige rector, Letschert, is zeer uitgesproken over de noodzaak van universitaire bemoeienis met mogelijke incidenten: “Het zijn studenten van onze universiteit, er is een financiële relatie; dan heb je het dus niet meer over ‘interne kwesties’ zoals ze aanvankelijk in Groningen beweerden, toen bij Vindicat die ‘bangalijs’ en die mishandeling naar buiten kwamen.”

Wat als zoiets hier zou gebeuren? “Daar hoef ik niet lang over na te denken: de bestuursbeurzen intrekken, en de besturen afzetten. En dan kijk je verder.”

Niet dat altijd helder is of dingen niet door de beugel kunnen. Letschert: “Die affaires in Groningen, daar was het overduidelijk, maar verder is er natuurlijk altijd een grijs gebied. Dan moet je de zaken goed onderzoeken. Op dit moment hebben we één melding over de ontgroening van dit jaar. Als blijkt dat die klacht gegrond is maken we openbaar wat er is gebeurd en hoe daar verder mee is omgesprongen. Over dat soort dingen moet je niet geheimzinnig doen.”

Eigen tandenborstel

Een klacht; dan is de gedragscode dus geschonden. Wat behelst die eigenlijk? Een paar elementen: het verenigingsbestuur (of de senaat) kan zich bij wan-gedrag niet verschuilen achter interne commissies of individuele leden. Het bestuur is verantwoordelijk voor alles wat er tijdens de introductie gebeurt, ook bij de aangesloten disputen.

Verder beloven de besturen naast het ‘restrictieve’ alcoholbeleid een aantal strikte ‘waarborgen’. Zo zijn fysiek en geestelijk geweld verboden; onder dat laatste valt elke vorm van discriminatie.

Gedwongen “vernederende handelingen” zijn niet toegestaan, net als machtsmisbruik en een inbreuk op de lichamelijke integriteit. De gezondheid van de ‘feuten’ of ‘nullen’ of hoe ze maar genoemd worden is een zwaar thema: voldoende slaap, zeker zes uur aaneengesloten per nacht, en voldoende eten en drinken. Qua hygiëne moet er gelegenheid zijn om “zich dagelijks waar nodig te wassen en tanden te poetsen”, waarbij in een onthullende voetnoot is toegevoegd: met de eigen tandenborstel.

Kutfeut

Breuls, die nu ruim een jaar SSC-directeur is en twee kennismakingsperiodes in functie heeft meegemaakt: “Het gaat meestal goed, voor zover we weten. Nee, ik ben er niet bij maar ik vertrouw

de besturen van de verenigingen, daar bouw je een band mee op. Er is zo nu en dan wel een incident, dit jaar iemand die onvoldoende slaap zou hebben genoten, vorig jaar iemand die zich aangetast voelde in zijn persoonlijke integriteit omdat hij of zij voortdurend niet aangekeken werd. Dat werd vernederend gevonden.”

Vernederingen of een denigrerende benadering, dat lijkt voor de buitenstaander strijk en zet bij een ontgroening. Is het vernederend om als nummer aangesproken te worden? Bij Circumflex, zo vertelt voorzitter Nick Sanders, zijn de aspirant-leden ‘nullen’. Die worden dan aangesproken met ‘nul 26’ of ‘nul 84’. Sanders vindt dat “niet vernederend.” Maar een Tragos’ nul, daar toegesproken als ‘feut’ (“en als je iets fout doet: kutfeut”) vond het op een bepaald moment minder prettig om door een dronken ouderejaars steeds en alleen maar voor ‘feut’ uitgekreten te worden. Ook al omdat er flink bij geschreeuwd werd. Maar wat bleek: de student in kwestie meldde het ongemak en er werd zowaar geluisterd. “Daarom ben ik tevreden over de introductietijd bij Tragos”, zegt deze student, “de ontgroeningscommissie had al laten weten dat we moesten melden als we iets niet oké vonden, als iemand over de grens ging. En dat werd dan inderdaad serieus genomen.”

Kopje onder

Bij Circumflex en Saurus (Koko valt hier enigszins buiten omdat ze daar geen traditionele ontgroening kennen) benadrukken de voorzitters eveneens dat er intern veel toezicht is. “Op zo’n honderd eerstejaars hebben wij 75 ouderejaars die de boel in de gaten houden”, zegt Circumflex-voorzitter Sanders. “Er zijn strenge protocollen die altijd nageleefd worden. We willen niet riskeren dat ons de introductietijd wordt afgenomen”. Toch gaan over Circumflex net de wildste verhalen. Bijvoorbeeld over die grote bak met etensresten (bij vorige edities naar verluidt: kots en andere viezigheid) waar de nullen doorheen worden gejaagd, kopje onder, en dat ze daarna niet eens mogen douchen, alleen maar een beetje de handen en het gezicht mogen wassen. Sanders: “Klopt niet,

ze hoeven niet kopje onder, ze worden er na afge-spoken en diezelfde avond nog mogen ze onder de douche. Bovendien bestond de inhoud van die bak grotendeels uit modder, maar dat hebben we er niet bij gezegd.” Ook van drankmisbruik zou er geen sprake zijn. Datzelfde zegt Lotte Hoogkamer van Saurus: “Wij zijn een sportclub, het sportieve element is belangrijk, er wordt ook gewoon geroeid in die vier dagen van de introductie.”

Geheimhouding

Het blijkt extreem moeilijk, en dat jaar in jaar uit, om eerstejaars studenten over hun ervaringen tijdens de ontgroening te laten vertellen. Slechts een enkeling is bereid een tipje van de sluier op te lichten. Moeten de eerstejaars hier, net als in Groningen, een verklaring tekenen waarin ze beloven niets over de ontgroening naar buiten te brengen? Bij Vindicat stond daar ook nog eens 25 mille boete op.

Nee, zo absurd gaat het er in Maastricht niet aan toe. Bovendien, de gedragscode verbiedt met zoveel woorden een dergelijk afgedwongen zwijgen. Er kan hooguit “gevraagd” worden aan de nieuwelingen om “ludieke verrassingen” niet te verklappen. Bij Saurus, zegt voorzitter Hoogkamer, wordt de studenten geen verklaring voorgesteld, “en volgens mij wordt het ook niet eens gevraagd. De sfeer is gewoon zo dat je niet vertelt wat er precies gebeurt. Het geeft een sterkere onderlinge band als je met z’n allen niet weet wat je te wachten staat.”

Bij Circumflex wordt wel gevraagd om alles “intern te houden”, maar dan achteraf, zegt Sanders, en niet schriftelijk. “Want de ontgroening is in principe elk jaar hetzelfde en anders is de verrassing eraf.”

Tragos blijkt de uitzondering, vertelt een student: “Wij moesten vooraf een verklaring tekenen dat we niets zouden vertellen over de inhoud van de ontgroening.” Een kopie daarvan werd niet verstrekt, “ze namen het weer mee, het was een beetje een vodge met een paar alinea’s. Achteraf weet ik niet of het erg serieus was.”

Tragosvoorzitter Max Andriessen heeft het er aan

de telefoon een beetje moeilijk mee als hij hiermee wordt geconfronteerd. Eerst wil hij “geen uitspraken doen”, dan vraagt hij drie keer om welke gedragscode het nu eigenlijk gaat, vervolgens laat hij weten dat ze zich bij Tragos “aan de regels houden die opgelegd zijn door de universiteit”. Hij belooft na enig aandringen er “best naar te willen kijken” maar is de volgende dag telefonisch onbereikbaar, sterker nog, Tragos gooit om 16.00 uur al de voicemail erop terwijl ze pas om 17.00 uur officieel hun kantoor sluiten.

(Dan, weer een dag later en net voor dit blad naar de drukker gaat, mailt Andriessen een ‘persverklaring’ door, onder de kop: ‘Bericht aan de leden.’ Daarin geeft hij toe dat er wél een geheimhoudingsverklaring aan de eerstejaars is voorgelegd. Een dergelijke bepaling was zelfs opgenomen in het ‘reglement van deelname’. UM en Tragos constateren nu dat dat in strijd is met de gedragscode, en “daarom schrappt MSV Tragos deze bepaling per ommegaande”, schrijft Andriessen. Heeft SSC-directeur Breuls, die het draaiboek van de introductietijd bij Tragos onder ogen heeft gehad, dit niet gezien? “Nee, want dit stond niet in het draaiboek”, zegt Breuls.)

Wat ook nieuw voor de Tragosvoorzitter is: de werking van de gedragscode is met ingang van dit jaar verruimd. Hij geldt niet meer alleen in de introductietijd. “O”, zegt Andriessen, “dat wist ik niet”. Het staat in een speciaal addendum waarin de verenigingsbesturen verklaren dat de code voortaan het hele studiejaar van toepassing is. Dat betekent dus onder meer, voor alle leden en altijd: een ‘restrictief alcoholgebruik’. Gaat dat lukken? Zelfs Pascal Breuls trekt desgevraagd veelbetekend zijn wenkbrouwen op.

Nog even terug naar de geheimzinnigheid rond de ontgroeningen. Ook rector Letschert vraagt zich af waar die goed voor is. “Als je niets te verbergen hebt, waarom zou je dan de deur niet openzetten? Niet bij de ‘ludieke verrassingen’ in het programma, dat snap ik, maar verder?” We leggen het voor: zou bij de drie verenigingen volgend jaar een verslaggever van *Observant* mee mogen lopen tijdens de groentijd?

“Dat gaat niet gebeuren”, zegt Andriessen van Tragos met grote stelligheid.

“Dat gaan we niet doen”, zegt Sanders van Circumflex.

Alleen Hoogkamer van Saurus reageert iets minder afwijzend. Ze aarzelt: “Ik heb het er niet met de rest van het bestuur over gehad, en ik denk dat het voor nieuwe studenten minder leuk wordt, minder spannend als ze het jaar daarna gewoon een bekend programma afdraaien.”

Goed, maar is het überhaupt bespreekbaar?

“Tja, eventueel wel, als maar niet alles in detail naar buiten komt.”

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Masja Straetemans.

Studie: Ik ben opgegroeid in Merum, onder de rook van Roermond. In de straat waar ik woonde, leken destijds opvallend veel mensen kanker te krijgen. Er is nooit onderzoek naar gedaan maar we vroegen ons af of dat kwam door de nabijgelegen 'sodafabriek' Solvay Chemie. Uitsluitsel is er nooit gekomen. Wel denk ik dat dit incident me op het spoor heeft gezet van de studie milieugezondheidskunde, toen een 'bovenbouwstudie' binnen gezondheidswetenschappen. In het eerste blok werd me al duidelijk dat de sterfgevallen in Merum niet los stonden van een breder fenomeen: de vergrijzing.

Docent: Gerard van Breukelen. Ik heb diep in mijn geheugen moeten graven en zelfs hulptroepen moeten inschakelen - oud-studenten met wie ik nog contact heb - om zijn naam boven water te halen. Van Breukelen was statistiekdocent en kon heel goed uitleggen. Dat vonden veel studenten toen. Wat ik me nog goed herinner is dat hij hamerde op het punt: weet wat je wilt weten voordat je aan het analyseren slaat. Hij legde het zo goed uit dat ik het later moeiteloos aan mijn nichtje van de Hotelschool kon uitleggen.

Plaats: De atletiekbaan in Jekerdal. Ik zat bij de studentenatletiekvereniging Uros en heb daar twee keer per week hardgelopen, net als in de bossen op de Sint Pietersberg. Hardlopen vormde de basis voor veel vriendschappen. Met Uros hebben we aan veel estafettelopen in het

land meegedaan, waaronder de Batavierenrace natuurlijk. Rennen was echt mijn sport. Tijdens de Nederlandse Studenten Kampioenschappen werd ik derde op de halve marathon. Daarna heb ik nog elf marathons gelopen. Rotterdam, Chicago, Boston, Stockholm, Berlijn. Ik gebruikte de trainingen vaak om een nieuwe stad te verkennen.

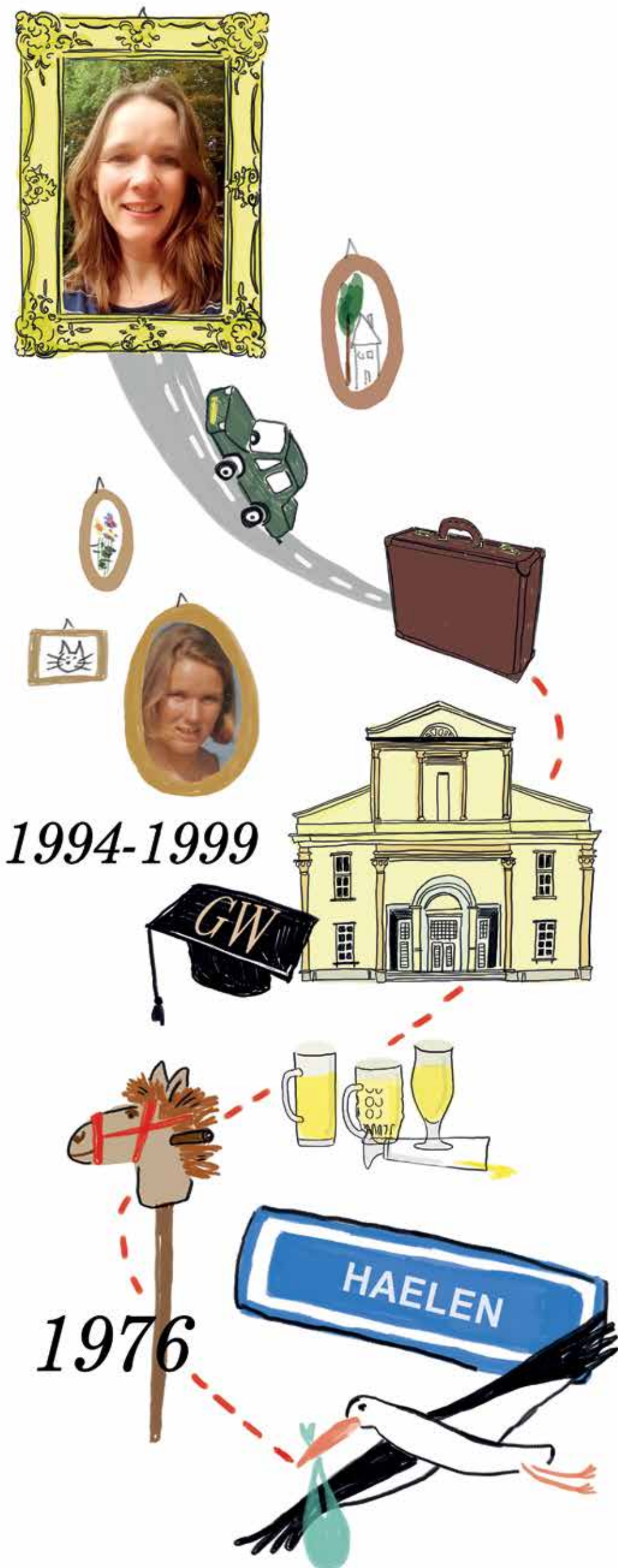
Anekdote: Echt grappig is-ie niet, maar ik heb er mooie herinneringen aan. Voor mijn afstudeerstage bij het RIVM heb ik een onderzoekje gedaan onder flatbewoners aan de A2. Ik vroeg

me af of de geluids-overlast lichamelijke of psychologische stress veroorzaakte. Ik heb eerst honderden pamfletten in brievenbussen gestopt en daarna met de deelnemers aan de keukentafel een en ander doorgepraat. Ze kregen een horloge dat op tien

willekeurige momenten per dag piepte. Dan moesten ze opschrijven hoe ze zich voelden en met een staafje speeksel verzamelen. Dat werd in het lab geanalyseerd om het stresshormoon cortisol in het bloed te meten. Uit mijn kleinschalige onderzoekje bleek dat het snelweglawaai het cortisolgehalte iets verhoogde. Leuk was dat het experiment een familieaangelegenheid werd. Samen met mijn ouders verspreidde ik de pamfletten en mijn tante had speciale mapjes gemaakt voor de speekselbuisjes."

Maurice Timmermans

“Mijn afstudeeronderzoek was een familieaangelegenheid”

1994-1999

1976

film: *De held*

Potsierlijk en jankerig acteerwerk

Still uit *De held*

Het verhaal: Het oorlogsverleden van Sara's vader (Hans Croiset) blijkt anders te zijn dan hij altijd beweerd heeft. Dat verleden zal ook Sara (Monic Hendrickx) en haar gezin op een zeer onaangename manier treffen als er iemand blijkt te zijn die nog een appeltje te schillen heeft met Sara's vader.

De held dwingt respect af omdat:

- Het altijd wel van moed getuigt als je een roman van Jessica Durlacher durft te verfilmen.
- De beweeglijke one-take aan het begin van de film waar de camera het ene na het andere familielid tijdens de voorbereidingen van het diner volgt en op deze manier de karakters met

elkaar verweeft, virtuoos is. Een uiterst effectieve en visuele manier om de sterke familiebanden aan te geven.

Een held op sokken omdat:

- Je van regisseur Menno Meyjes, van oorsprong een scenarioschrijver, toch een coherenter scenario verwacht. Het lijkt erop dat hij Durlacher, die zich ook met het scenario heeft bemoeit, de vrije hand heeft gegeven om hele dialogen letterlijk uit het boek over te nemen. Het resultaat is dat de schrijftaal kunstmatige en ongelooftwaardige dialogen oplevert.
- De film te duidelijk is en de kijker niet voor vol aanziet. Vandaar de voice-over die de

'domme kijkertjes' nog eens vertelt wat we eigenlijk al in beeld hebben gezien. Stel je voor, we zouden de clou missen.

- Het acteerwerk in *De held* beroerd is. Bijna de gehele cast valt terug op een theater-achtige wijze van acteren die voor film te vet is. Wat Hans Croiset en Daan Schuurmans laten zien, grenst aan het potsierlijke terwijl het jankerige acteerwerk van Monic Hendrickx gaandeweg de film steeds meer irriteert.

- Mensen met een Arabische afkomst in een bedenkelijk daglicht worden geplaatst maar hey, hadden we iets anders verwacht? Het is immers gebaseerd op een boek van Durlacher.
- Je als kijker weet dat je *De held* spannend

en dramatisch moet vinden maar dat op geen enkel moment zo voelt.

Slotoordeel :

De derde Nederlandse literatuurverfilming van regisseur Menno Meyjes (na *Het diner* en *De reünie*) is een teleurstellend product geworden. *De held* gaat ten onder aan een gebrek aan subtiliteit en verrassing.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

zoals ik al zei

MH17 versus Panam 103

Zo'n zestig jaar houd ik mij bezig met het begrip causaliteit. Eén ding is zeker: zodra iemand beweert B komt door A, dan is die uitspraak te kort door de bocht. In ieder geval hoort daarbij de toevoeging: onder gelijke omstandigheden. Dan zou men wel willen weten welke die omstandigheden zijn. Daarom ontkomt men in de wetenschap - op zoek naar algemene verbanden - niet aan de conclusie dat alle verschijnselen multi-causaal van aard zijn. Bij *unieke* gebeurtenissen staat men voor een nog moeilijker taak. In juli 2014 werd boven het in oorlog verkerende oosten van Oekraïne vlucht MH17 door een raket uit de lucht geschoten. Honderden veelal Nederlandse doden waren het gevolg. Wat was er gebeurd? Wie had dat gedaan? Nederland zou zorgen dat de onderste steen boven zou komen! Sinds vorige week zijn we door het onderzoeksrapport redelijk overtuigd van het hoe. Hierna wordt het echt moeilijk: wie deden het en zijn zij schuldig? Een internationaal tribunaal van de VN gaat door tegenwerking van Rusland niet door.

Er is al eens zo'n tribunaal geweest. Op 21 december 1988 ontplofte boven Lockerbie in Schotland vlucht Panam 103. Op weg van

Foto: Loraine Bodewes

Londen naar New York. Eveneens honderden doden. Veel Amerikanen. Een bom was de laatste factor in de causale keten. Vrij snel bleek dat

de schuldigen uit Libië kwamen. Wellicht omdat de leider Gaddafi een pleegdochter had verloren bij een afschuwelijk domme Amerikaanse

vergissing, ook met een vliegtuig. In 1992 kwam er namens de VN een tribunaal in Nederland volgens Schots recht. In 1998 verschenen twee verdachten voor hun rechter. Eén kreeg levenslang, mocht vlak voor zijn sterven terug naar huis, alwaar heldenontvangst. Gaddafi trok wel zijn portemonnee.

De twee vluchten lijken alleen oppervlakkig op elkaar. Lockerbie is de uitkomst van internationaal terrorisme. MH17 is *collateral damage* in een conflict dat eigenlijk een oorlog is. De rol van Rusland aan het Oekraïense front is niet fraai, maar begrijpelijke geopolitieke realiteit. Wie die erkent, keert terug naar eerdere conclusies van de onderzoekers. Waarom sloot Oekraïne het luchtruim niet? Waarom vlogen KLM en Malaysian Airways wel over dat land en andere maatschappijen niet? Was de Nederlandse regering passief in deze kwestie? Anders gezegd: de ramp met MH17 had belangrijke andere oorzaken dan de plaatsing van een raketinstallatie. Voor ik het vergeet: Amerika vs Gaddafi, is een andere wedstrijd dan Poetin vs Rutte.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Saeed Banaama, Albert Bergbroeder, Cato Boe-

schoten, Ype Driessen, Fokke Fernhout, Hans

Philipsen, Jan Salden

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

Café Zuid zoekt afwasser (m/v)! Ben
jij beschikbaar op doordeweekse
avonden voor ±20 uur p/w? Vul dan een
formulier in op de site www.cafezuid.nl

ZOEK JE EEN LEUKE BIJBAAN!
KOM NAAR ONZE SPEEDDATE
SELECTIEBIJEEENKOMST OP
ZATERDAG 8 OKT. OM 15 UUR.
HOTEL VD VALK MAASTRICHT
WWW.VALK.COM

BOOK FAIR on Sat 5 & Sun 6
November from 10 to 17 hrs in
ROC Leeuwenborgh Sibemaweg
20, Maastricht. > 10000 bks. Info
boekenvoormensen.nl

WORLD PRESS PHOTO 2016
21OKT/13NOV CENTRE
CERAMIQUE GUIDED TOUR
ENGLISH LANGUAGE 21OKT
14.00 INFO AND TICKETS
KLANTENSERVICE@MAASTRICHT.NL

Lessons Tango Argentino @ Tango
Maastricht Start 19-10-2016! Join us!
More Info: www.tangomaastricht.nl

paartjes

OPGELET!! AUTORIJLES PLUS
EXAMEN 700EURO. VASTE
INSTRUCTEUR. 20RIJLESSEN
VOOR MSTR EN OMGEVING WA
0683719385 OF BEL 0616120937 GÉ
DORSSERS AUTO EN MOTOR

GEDIPLOMEERD
VERPLEEGKUNDIGE OF
VERZORGENDE EN OP ZOEK
NAAR EEN LEUKE BIJBAAN IN DE
ZORG? KIJK OP WWW.ENVIDA.NL/ENVIDA/WERKEN-BIJ

GEZOCHT: websitemedewerker
bij gerenommeerde herenzaak
Shoes&Shirts M'trict. 16 uur/week.
Inlichtingen: 06-18096421
www.shoesandshirts.nl

GEZOCHT: NIEUW BESTUUR
BOOKS4LIFE MAASTRICHT.
VERKOOP BOEKEN VOOR GOED
DOEL KELDER FASOS. INTERESSE?
MAIL NAAR:
books4lifemaastricht@gmail.com

OKTOBERMAAND BORSTKANKERMAAND SAMEN STERK TEGEN BORSTKANKER

MAASTRICHTSE
DECOLLETÉS

VERZIN 'N LEUKE
ACTIE! DOE MEE!

WWW.FACEBOOK.COM/MAASTRICHTSEDECOLLETES

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Save the Children
**SEARCH.
RESCUE.
SAVE.**

**EEN KIND LAAT JE
NIETVERDRINKEN
SMS SCHIP NAAR 4333**
(doneer eenmalig € 3,-)

EIJSDEN, St. Martinusstraat 11
Te koop in oude en rustige dorpskern

volledig gerenoveerde authentieke
boerderijwoning, geschikt voor dubbele
bewoning met garage en grote tuin.

Vraagprijs: € 625.000,- k.k.

Info: <http://www.casaeijsden.jimdo.com>

Email: roel6245@hotmail.com

Tel: +31(0)652855100

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

06-10, 12.00 uur: mw. Catherine A. Mbakwa, MSc.	18-10, 16.00 uur: dhr. Alexander Hoogenboom, LL.M
06-10, 14.00 uur: dhr. Christianus J.L.M. van Ganzewinkel, MSc.	19-10, 10.00 uur: mw. Clare C. Maguire, MSc.
06-10, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Lorenzo Moroni	19-10, 14.00 uur: mw.ir. Elien B. Engels
07-10, 12.00 uur: mw. Janina Schweizer, MSc.	19-10, 16.00 uur: dhr. Bart Spronck, MSc.
07-10, 14.00 uur: mw. Anne-Hilde E. Muris, MSc.	20-10, 10.00 uur: mw. Xiaoqing Zhu
07-10, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Hans H.C.M. Savelberg	20-10, 12.00 uur: dhr. Salvatore Italia, MSc.
12-10, 12.00 uur: mw.drs. Marie-Claire F. Kleinegris	20-10, 14.00 uur: mw. Marije J. Hristova-Dijkstra, MA
12-10, 14.00 uur: dhr. Jie Wang, LL.M.	20-10, 16.00 uur: dhr. Ruben M.W.A. Drost, MSc.
12-10, 16.00 uur: mw.drs. Anna M.J. Daamen	21-10, 12.00 uur: dhr.drs. Jasper Trietsch
13-10, 12.00 uur: dhr. Robert P.A. Ciuchita, MSc.	21-10, 14.00 uur: mw. Sophie Deckx, MSc.
13-10, 14.00 uur: dhr.drs. Marco C. Haanschoten	21-10, 16.00 uur: Afscheidscollege van Prof.mr. J. Boksem
14-10, 10.00 uur: dhr. Craig Loschmann, MSc.	27-10, 10.00 uur: dhr. Tom G. Mastenbroek, MSc.
14-10, 12.00 uur: dhr. Gerard H. Bode, MSc.	27-10, 16.00 uur: dhr. Sander H.M. Kleijkers, MSc.
14-10, 16.00 uur: Afscheidscollege van Prof.mr. René de Groot	28-10, 10.00 uur: dhr. Jo A.A. Stevens, MSc.
	28-10, 12.00 uur: mw. Rosan Luijckx, MSc.
	28-10, 14.00 uur: dhr. Bijan Ranjbar-Sahraei, MSc.
	28-10, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Erik W. Driessen

Maastricht University

Interne vacatures

- **Universitair Hoofddocent** (UHD), FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.249
- **Medewerker Front Office**, SSC, 19 uur
Vacaturenummer: AT2016.250
- **Communicatiemedewerker** Studium Generale, SSC, 19 uur
Vacaturenummer: AT2016.251
- **Functioneel Beheerder Web en Video**, UB, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.252
- **Secretaris Examencommissie 2**, FdR, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2016.253
- **Planner/medewerker studentzaken 2**, FdR, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2016.254

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

ECHT GROENE STROOM?

Vergelijk het zelf en stap over via www.wise-energievergelijker.nl

Dit is een campagne van WISE ondersteund door

cato

Meisjes plagen

Gisteren ben ik met twee vrienden bij Ibrahim gaan eten. Hij had de enige tafel in zijn appartement riant bedekt met bakken vol kip, salade, sauzen, en stapels *injera*: een soort Afrikaanse pannenkoek. We zaten pas een paar minuten te eten toen de bel ging. Twee jongens, ogenschijnlijk halverwege de twintig, kwamen enthousiast de woonkamer binnen. De ene was lang en droeg een shirt met legerprint en gescheurde jeans. De verdwenen inhoud van de fles rode wijn in zijn hand verklaarde zijn iets te brede glimlach. Licht wankelend stelde hij zich voor als Viktor. De andere bezoeker leek niet onder invloed en gaf mij een bescheiden hand. Zijn zwarte haar zat jaloersmakend in model. "Ik ben Nasim."

De jongens hoefden geen eten en begonnen meteen over zichzelf te vertellen. Nasim was twee jaar geleden gevlucht uit Syrië om zijn dienstplicht in het leger van Assad te ontlopen. Onderweg naar Nederland had hij zes verschillende gevangenissen vanbinnen gezien. Viktor mompelde iets over vluchten vanwege "political reasons" en vertelde dat behalve hij de rest van zijn familie nog in Oekraïne woonde. Ik moest moeite doen om de zin "ik zit gewoon in een kamer met echte vluchtelingen" uit mijn hoofd te rammen.

De jongens kenden elkaar van hun cursus Nederlands. "I just passed my first exam. I drink to celebrate", zei Viktor en vroeg vervolgens of ik getrouwd was. Vragend keek ik hem aan. Wilde hij iets van mij? Mijn stem trilde een beetje toen ik vroeg wat hij bedoelde. "Because you have a ring around your wedding finger." Nasim grinnikte. "In Aleppo hebben de auto's geen toeters. Als je daar gaat trouwen en je wil dat laten zien, klem je een Kalasjnikov tussen het autoraam en schiet je af en toe in de lucht." Ibrahim knikte enthousiast, "in Eritrea ook!". Ik keek naar Leon voor een reactie, maar die staarde ongeïnteresseerd naar zijn telefoon. Was ik de enige die diep onder de indruk was?

Tot slot bedacht Nasim dat het leuk was om mij wat Arabisch te leren. Na mijn naam te hebben opgeschreven en uit te hebben gelegd hoe de tekens verbonden moesten worden, krabbelde hij nog iets op het papiertje. Grinnikend liet hij het aan Ibrahim zien. Deze keek geschokt naar het papier en begon ongemakkelijk op zijn stoel te schuiven. "Wat staat daar dan?" vroeg ik. Nasim keek mij aan met een ondeugende glimlach: "Zij is lelijk." Getraumatiseerd of niet, de jongen wist nog hoe hij meisjes moest plagen.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie

De beste leiders

Het spijt me enorm maar ook ik ontkom er niet aan: ontgroenen is weer hot, iedereen heeft het erover en dan kan ik niet achterblijven. En als ik iedereen zeg bedoel ik ook werkelijk iedereen hè, van collega stukjesschrijver Youp ("een enge zuipsekte daar in Groningen") tot de kruidenier op de hoek ("ik verkoop geen ene Mars meer aan dat tuig"), van Wesley Snijder ("allemaal watjes, die studenten") tot premier Rutte ("ontgroenen hoort erbij, net als Zwarte Piet, ik laat het aan de Nederlanders over om daar in volle verantwoordelijkheid vorm aan te geven"), kortom, wie heeft zich er niet tegenaan bemoeid?

Waar gaat het om bij de ontgroening? Als oudere kan ik zeggen: om een initiatierite. De dames en heren studenten gaan een nieuwe fase van hun leven binnen. Ze zijn nu als het ware volwassen, ze horen erbij, ze mogen meedoen met de grote mensen maar daarvoor moeten ze wel eventjes pijn lijden. Prima toch? Kijk naar initiatieriten in de rest van de wereld. Daar doen ze aan genitale vermindering of aan bloedstollende jachtavonturen met hele grote en hele enge beesten (de jongetjes dan), nou, dan is een potje headbangen met het hoofd van een feut nog een peulenschil hoor. Want wat gebeurt er als je ze géén pijn laat lijden? Dan krijg je dus de spreekwoordelijke watjes van voetbalder Snijder. Dan krijg je slappingen met huilogen die op hun 23e al hun eerste burn-out hebben omdat ze de wereld niet aankunnen. Dat zijn de kinderen wier ouders al met ze onderhandelden toen ze nog in de wieg lagen. De kinderen die mee mochten beslissen over het nieuwe bankstel. Die als ze van een leraar op hun kop kregen dreigden dat ze hun vader erbij zouden halen en dat die vader dan ook inderdaad kwam om de leraar een uitbrander te geven, of een beuk in de wat minder verbaal begaafde milieus.

Dat willen we toch niet met z'n allen? Neen,

dat willen we niet. We zijn tegen de algehele verweking van onze maatschappij. Kijk, vroeger werd er hooguit over de groentijd geklaagd als er dooien vielen. Dat gebeurde wel eens. Maar verder wisten de nuldejaars waar ze aan begonnen want de verhalen waren legio. En toch stroomden ze toe, toch onderwierpen ze zich vrijwillig aan ouderejaars voor wie ze moesten knielen zodat die ongehinderd over hun koppen konden pissen, aan treiterspelletjes waarbij ze 's nachts om het half uur werden gewekt uit de comateuze drankslaap om al zingend een rondje te tijgeren onder het toezien oog van de senaat enzovoorts enzovoorts.

Heeft dat slechte mensen opgeleverd? Zijn onze bankdirecteuren, onze ministers van Justitie, onze CEO's bij onze multinationals, zijn dat slapjanussen? Zijn het huilebalken? Driewerf nee! Het zijn mannen en ook wel vrouwen van stavast, die knopen durven door te hakken, die durven te hakken dat de spaanders je om de oren vliegen. En nu komt mijn punt: waarom breiden we de gedachte van de ontgroening niet uit naar latere

levensfasen? Waarom niet bij sollicitaties gekeken of de kandidaat wel voor de vuist weg een mooi rondje kan bralleputten?

Ik ga nog verder: we voeren het systeem in van top naar bottom. We nemen alleen nog mensen aan die door onze molen zijn gegaan. Onze leiders het eerst, de leden van ons Hoge College, de decanen, samen verenigd in wat zo plat en onacademisch het managementteam heet; zij gaan het goede voorbeeld geven. Want ik vraag me af: had Germanicus het doorstaan om drie dagen zonder rantsoen in de Ardennen te overleven? Was het hem gelukt om zijn eigen visje, zijn eigen konijntje te strikken, te ontvellen en rauw - want vuur niet toegestaan - te verorberen? Was het kapsel (en daarmee het moreel) van de dames Letschert, Schneider, Vanhoonaeker, Jansen en Jansma intact gebleven na een duik in een bak bagger? Hebben wij, kortom, wel de beste leiders denkbaar?

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder